

Людина народжена для щастя!

Я в этот мир пришел, – богаче стал ли он?
Уйду, – великий ли потерпит он урон?
О, если б кто-нибудь мне объяснил, зачем я,
Из праха вызванный, вновь стать им обречен?
Омар Хайям

Бути щасливим ніколи не пізно й тим більше не соромно.

Навіть, якщо навколо мало радості та щастя.

Необхідно, спираючись на ті крупинки щастя,

які є в кожній людині, зрощувати велике щастя своє,

своєї родини, свого роду, свого народу.

Будьте щасливі тут і зараз, не очікуючи, що за горизонтом обітована земля подарує Вам інше життя.

Джерело нашої свободи, радості й щастя усередині нас – значить, ним можна користуватися.

І це залежить лише від самої людини!

Аби бути вільним та щасливим, потрібен інший рівень свідомості, інший світогляд, який ще необхідно формувати.

Людина усвідомлено формує свій світогляд і, виходячи з нього, визначає своє місце у житті, цілі й завдання та знаходить їх вирішення.

Як думає людина, так і живе.

Останнім часом слово «**духовність**» усе частіше використовується в усіх сферах життя.

Духовність народжується і виявляється через людину.

Тільки вона може будь-яку сферу своєї діяльності наповнити духовністю.

Духовність – це саме життя, наповнене любов'ю до людини.

Духовність – це найглибша людяність!

Розуміти один одного, поважати людину будь-якого віросповідання та будь-якої ідеології, хворих і «розумово відсталих», заможних та жебраків – це й є духовність.

Згадаймо поетичні рядки Фета:

*«Хоть не вечен человек, но то, чтоечно, –
ЧЕЛОВЕЧНО!»*

Знайти тонку грань між любов'ю до себе та любов'ю до Світу, полюбити ближнього свого, **як самого себе**, є важливим завданням людини.

Любов до себе – виключно важлива частина духовності, проте вона не має переходити у жаль, а має формувати базу для активної допомоги собі.

Пам'ятаймо, що у людини завжди є сили для подолання будь-якої проблеми, для вирішення будь-якого завдання.

Людині первісно дано усе необхідне, в тому числі й сама Земля, аби вона жила на ній щасливо та без страждань. Потрібно усвідомити, що страждання притягнуті в життя людьми. У такому разі – значить, вони самі й можуть від них звільнитися. І, якщо людина бажає щось поліпшити в тому, що відбувається навколо, то вона змінює свою свідомість, й події розгортаються інакше.

Як думаємо, так і живемо!

Відомим є герметичний принцип – **Принцип Вібрацій**, який каже, що вібрації виявляються в усьому Всесвіті, що ніщо не покоїться – усе рухається, вібрує. Наука постійно підтверджує життєвість цього принципу. Все у Світі вібрує на певних частотах: чим вищі вібрації, тим вище частота, тим світліша й легша матерія. Від відомих і невідомих частинок мікросвіту, атомів та молекул до зірок, галактик та світів – усе знаходиться у стані вібрацій. Вібрації Духу відбуваються з такою інтенсивною частотою, що практично можуть сприйматися, як нерухомі.

Кожна людина, будучи сукупністю вібрацій частинок, молекул, клітин, органів, також має свою індивідуальну частоту вібрацій. Сукупна частота залежить від багатьох чинників: стану організму (здоровий – хворий, молодий – старий); якості харчів; куріння, вживання алкоголю; додержання гігієни; стану довкілля, клімату, пори року; якості й сили почуттів, чистоти думок...

Чим більшою любов'ю наповнена людина, чим більше вона є вільною та радісною, чим здоровіше її фізичне тіло, тим вищим є сукупне гармонічне звучання його вібрацій. Сукупність усіх цих вібрацій і визначає **внутрішнє звучання людини**. Це дуже важливе поняття. Внутрішнє звучання є визначальним буквально У ВСІХ СФЕРАХ ЖИТТЯ людини.

Той, у кого високе і чисте внутрішнє звучання, стійкий проти хвороб, будь-яких життєвих випробувань, не потрапляє у ситуації з дисгармонічними вібраціями – п'яні компанії, бійки, аварії...

На внутрішнє звучання людини впливають взаємини з людьми, її ім'я, прочитані книжки і переглянуті фільми, оточуючі речі. Людину оточують безліч речей і, на жаль, не завжди красивих. А чим некрасивіша й негармонічніша річ, тим негармонічніші вібрації вона має, і людина, перебуваючи поруч з нею, змушена компенсувати своєю енергією недоліки даної речі, нібито піднімати її вібрації.

Виходячи з цього, стали зрозумілими поради духовних людей: оточуйте себе красивими речами, проте їх має бути небагато.

Інакше мовлячи, кожна людина може перебувати у трьох станах духовності – *низькому, середньому й високому.*

Кожна зона, у свою чергу, має внутрішній поділ за рівнем вібрацій. Певна річ, межі цих зон і шарів усередині зон відносні й визначаються багатьма чинниками, і у більшому ступені – особистістю людини.

Люди, що мають низькі вібрації, живуть у зоні ризику. На жаль, у цій зоні перебуває більшість людей переважну частину свого життя. У найнижчій частині даної зони розміщуються люди, які мають моральні й психічні відхилення (наприклад, ті, що живуть за законами кримінального світу). Зону ризику можна також назвати зоною ЗАКОНУ. Тобто тут панують найжорстокіші закони життя, в тому числі й найважчі форми карми (долі).

Перехід із зони ризику до іншої можливої за допомогою формування іншого світогляду, що ґрунтується на вищій людяності, доброті й любові. І чим глибше відбувається цей процес в людині, тим меншою є її залежність від жорстоких законів і тим вільнішою вона стає.

Наступний стан – стан благодатності, стан РАДОСТІ та ЩАСТЯ. Такий стан настає у разі великого розкриття духовних якостей. Людина звучить на високих вібраціях: у неї добре здоров'я, чудові відносини з людьми, необхідне матеріальне забезпечення, вона усе більше зазнає щастя. Тут розкриваються творчі здібності вільної людини. Її стан розповсюджується на найближче оточення, освітлюючи життя усіх навкруги, а також може впливати на весь Світ.

Перебуваючи в цьому стані, людина формує свою долю, причому не завдяки насиллю – «я так хочу!», а в тонкій взаємодії зі Світом, не замислюючись про долю, – вона ПРОСТО живе! Так людина може жити довго, вирішуючи усе вищі завдання. Це – людина-творець. У даній зоні діапазон вібрацій є безмежним, а відтак піднесення людини може бути безмежним...

У «Фаусті» Гете є такі слова:

*Пергамент не утоляє жажды.
Ключ мудрости не на страницах книг.
Кто к тайнам жизни рвется мыслью каждой,
В своей душе находит их родник.*

Так, живе слово і, головне, спілкування із самим собою, найефективніше просуває до істини.

Проте теперішня людина, яка вихована багатьма поколіннями на друкованому слові, сприймає його, як необхідну частину свого життя, а іноді й як головне джерело знань.

Чи могли б ми знати про Гете, не маючи книжки?

Книжка ще довго буде головним джерелом пізнання Світу.

Безумовно, представників наступних поколінь чаруватимуть натхненні поетичні рядки Олексія Костянтиновича Толстого, що звучать начебто молитва:

*Благословляю вас, леса.
Долины, нивы, горы, воды,
Благославляю я свободу
И голубые небеса!
И посох мой благославляю,
И эту бедную суму,
И степь от края и до края,
И солнца свет, и ночи тьму,
И одинокую тропинку,
По коей я иду,
И в поле каждую былинку,
И в небе каждую звезду!
О, если б мог всю жизнь смешать я,
Всю душу вместе с вами слить,
О, если б мог в свои объятья
Я вас, враги, друзья и братья,
И всю природу заключить!*